

Zangeres Dina Medina

“Je moet overtuigingskracht hebben”

Dina Medina (1975), een Schiedamse met Kaapverdise wortels, is gek op zingen en oefent op haar kamer liedjes van beroemdheden als Whitney Houston en Barbra Streisand. Met haar oudere zussen zingt ze bekende popsongs. Haar stem is zo goed dat ze als twaalfjarige in een band zingt. Een paar jaar later maakt ze als zestienjarige haar internationale doorbraak en wordt in Kaapverdië beroemd als het zingende meisje. Met haar band Splash neemt ze diverse soloalbums op. Dina zingt vooral moderne Kaapverdise songs, maar de laatste jaren heeft ze zich gespecialiseerd in klassieke Morna, die de ziel van de Kaapverdianen verbeeldt: heimwee naar het moederland, hoop op een betere toekomst en het verdriet om de verloren gegane liefde.

“Eén van mijn eerste muzikale herinneringen is mijn oom die prachtig op zijn gitaar speelt. Hij was een zeeman, die tijdens zijn reizen bij ons thuis kwam en dan samen met mijn vader muziek maakte. Mijn vader is vanuit de Kaapverdise eilanden in de jaren zestig naar Schiedam gegaan om er te werken. Mijn moeder maakte later de oversteek en kwam met vier kinderen in 1970 terecht in Schiedam. Als jongste van ons gezin ben ik de enige van de vijf kinderen geboren en getogen in Schiedam.

Met mijn twee oudere zussen zong ik vaak thuis liedjes. Barbra Streisand, Julie Andrews en Whitney Houston waren mijn grote voorbeelden. Ik kende al hun liedjes uit mijn hoofd. Mijn zwager hoorde ons zingen en vond het zo goed klinken dat hij op zoek ging naar een professionele band. Ik was twaalf jaar, droomde van zingen en wilde heel graag mee naar de repetities van de band. Na lang aandringen mocht ik mee en ook een lied voor de band zingen. De jongens waren stomverbaasd toen ze me hoorden.

Podiumvrees

We repeteerden tweemaal per week en ik zong de tweede stem. De band waarmee ik oefende maakte ook eigen nummers. Af en toe traden we op tijdens een bruiloft. Het balletje ging pas echt rollen toen ik als twaalfjarige werd gevraagd om deel te nemen aan een plaatopname. Ik had geen podiumvrees. Vond het juist leuk om op de Bühne te staan. Waar ik wel bang voor was, was wat andere mensen van me zouden vinden.

Ik leerde liedjes door naar platen te luisteren. Van zangles had ik nog nooit gehoord. Ik hield erg van zingen, maar dat je muzikles kon nemen? Dat had nooit iemand me verteld. Ik was al blij dat ik van mijn vader mocht repeteren met een band. Van zingen wilde ik mijn beroep maken. Ik was getest voor de havo voor muziek en dans, maar mijn ouders vonden muziek geen werk. Daar kon je geen bestaan mee opbouwen. Hoewel mijn ouders muziek geen werk vonden mocht ik toch naar de school voor muziek en dans.

Afgesloten van de wereld

Als Kaapverdiaans meisje opgegroeid in de jaren tachtig in Schiedam weet je niet wat er in de wereld te koop is. Je bent afgesloten van de wereld. Thuis is alles Kaapverdiaans en op school zat ik vooral met Nederlandse kinderen in de klas. Alle andere Kaapverdianen woonden in Rotterdam. Ik moest de grenzen die mijn vader had getrokken stap voor stap oprekken.

Als meisje moest ik onzichtbaar zijn en vooral mijn mond houden. Geen vragen stellen en zeker geen discussies met mijn vader aangaan. Des te vreemder is het dat ik wel vanaf mijn zestiende jaar met mijn band internationaal mocht reizen. De manager van de band speelde feilloos in op mijn vaders zwakke plek: gerespecteerd willen worden. Hij, de grootste womanizer ever, was strak in het pak

naar mijn vader gegaan en vroeg hem of ik met de band op tournee mocht. Hij zou de verantwoordelijkheid op zich nemen en voor me zorgen.

Keerzijde

Mijn vader zei ja tegen het voorstel, en ik mocht mee op reis. We traden op in de Portugees sprekende landen als Kaapverdië, Portugal, Mozambique en Angola. Was ik zestien jaar en mocht ik zes weken optreden in Kaapverdië! Dat was voor mij de vrijheid en Schiedam de gevangenis.

Die buitenlandse optredens hadden ook een keerzijde: ik kwam volledig in de Kaapverdiaanse muziekwereld terecht. Als ik liedjes van Madonna zong was dat exceptioneel, want de muzikanten van de band waren gespecialiseerd in Kaapverdise muziek. En ook het publiek reageerde alleen enthousiast als ik Kaapverdise muziek zong. Dan blijf je in die wereld hangen .

Op zoek naar zekerheid

Na de havo ben ik naar het conservatorium gegaan en kwam terecht op de wereldmuziekafdeling. Dat was geen succes. Ik moest er salsa zingen en had toen niets met die muziek. Mijn pech was dat ik nooit heb hoeven studeren. Hoorde ik een nummer, kon ik het nazingen. Maar op het conservatorium liep ik tegen de lamp. Ik moest studeren! De sfeer rond het zingen veranderde. Het lekker zingen werd op het conservatorium een must. Het plezier verdween en ik ging na anderhalf jaar van school.

Ik belandde op kantoor en kwam terecht op de administratie. Dat was een verschrikkelijke periode. Later ben ik naar het mbo gegaan en heb de opleiding spw gevolgd. Wat ik nu doe is mensen met een verstandelijke beperking begeleiden. Dat doe ik als oproepkracht zodat ik mijn dagen kan invullen zoals ik dat wil. Ik ben iemand die zekerheid nodig heeft. De zekerheid dat ik ergens de huur en de elektra van kan betalen. De vraag is natuurlijk hoe ik mijn droom 'zingen als vak' kan waarmaken. Je moet overtuigingskracht hebben om te kunnen zijn wie je wilt zijn.

Op je bek durven gaan

Thijs Borsten waarmee ik oefen heeft me een paar schoppen gegeven. Hij zegt: 'Als je iets wilt dat er gebeurt, moet je het gewoon gaan doen.' Niet bang zijn om te falen en als je op je bek gaat dan opstaan en doorgaan. Dat is zo'n Hollandse houding! Kaapverdiaans is dat bepaalde dromen niet waar te maken zijn, zoals het najagen van een carrière als muzikant.

Ik heb nooit geleerd om me vrij te voelen. Behalve op het podium, dan gaat de wereld open. Ik ben blijven zingen, ook als backing vocalist. Tegenwoordig volg ik een theateropleiding en werk ik aan mijn presentatie op het podium. Als ik zing dan staat er een persoonlijkheid, maar als ik op het podium praat, verander ik in een onbeduidend klein meisje. Dat moet krachtiger worden.

Doorleefde stem

Ik ben 39 jaar en heb 35 jaar een meisjesstem gehad. Nu ik wat ouder word, komen er andere lagen in mijn stem. Ik ga makkelijker de hoogte en de diepte in. Mijn levenservaring hoor je terug in mijn stemgeluid. Ik heb geen man en kinderen en moet alles in mijn leven zelf oplossen. Dat gevoel dat ik iemand mis in mijn leven, gebruik ik bewust tijdens het zingen. Ik ben nu zover dat ik me in dat gevoel mentaal kan verplaatsen zonder de emotie te hoeven oproepen.

In Schiedam weten weinigen wie ik ben, maar in Kaapverdië werd ik bekend als het meisje dat zingt. Na mijn zestienste jaar werd ik daar zangeres Dina Medina die tal van platen en cd's heeft gemaakt. Ik treed nog steeds op, zoals met de Portugese gebroeders Lameirinhas in verschillende concerttours, zoals Morna in de Kleine Komodie. Fernando Lameirinhas zocht voor hun veertigjarige jubileum een Kaapverdise zangeres. Ik heb voor hem gezongen, werd aangenomen en vervolgens onmiddellijk in

het diepe gegoid. Binnen de kortste keren moesten we in theaters optreden, terwijl ik de rest van de bandleden nog moest leren kennen. Ik heb het risico genomen en het heeft goed uitgepakt.

Magie opbouwen

Een van mijn mooiste ervaringen is het optreden met het Metropole Orkest in de Doelen. Ik, die nu optreedt als backing vocalist, zal eens laten zien wie de backing vocalist echt is. Het publiek is van mij! Met die overtuigingskracht stond ik op het podium en zong Morna's. Het publiek applaudisseerde. Na de pauze stond ik te wachten om weer te kunnen optreden toen iemand tegen me fluisterde: 'Bouw de magie op! Geen lach op je gezicht, kijk strak en laat de stilte vallen.' Ik was stil en strak, zette de eerste noot in... En direct barstte een daverend applaus los, en ik ging vol overgave door. Nadat ik klaar was stond iedereen op. Ook mijn band. Om te huilen! Dat is zo'n geweldig gevoel!

Muziek is mijn escape van de real world: ik kan er mijn emoties in kwijt. Ik weet waar toe ik in staat ben: mensen huilen als ik zing. Dat doet me wat. Maar diep van binnen knaagt de onzekerheid en hoor ik de stem van Angela Groothuizen weerklinken in mijn hoofd: 'Ik ben zo bang dat ze er achter komen dat ik het niet kan.' Dat herken ik zo!

Over vijf jaar wil ik van mijn optredens kunnen leven en niet langer een invalkracht in de zorg zijn. Het zou heerlijk zijn als ik alleen maar hoefde te zingen en op te treden. Dan ben ik op mijn bestemming."

Annemarie Sour